

APIS ET GENISTA

Fabula scripta a Lucia Mattera

Ver iam spirabat inter flores tacitae vallis. Arbores, gemmis
indutae, avium cantu suaviter sonabant; flores candentes
aut multicolores aureos pulviscolos spandebant in radiis solis.

Pulchrum apiculae curiosae inter flores erat lente volitare,
in petalis morari, sucum mellifluum e pistillis gustari.

Erat, inter ceteros flores, pulcherrima quaedam genista,
laeta clarore corollae, solis amica eiusque caloris.

Spinis munita, stamina cordis et corollas custodiebat, infida
ad libellulas, papilionibus hostilis.

Dulcis apicula, volatu defessa, vidit corollam candentem.

<< Ex nivene hic flos an lacte an nubi celesti? Quod mel offerre possit?>>- inter se cogitabat apicula- <<In eam intrandum profecto est>>.

Itaque in corollam lapsa, pollinem Carptura erat, Cum genista, admodum irata, Clausit ex improvise albos petalos.

<<Me miseram! -flevit apicula- mihi abest lux, mihi abest sol!

*Adiuvate me, si me auditis ! Adiuvate me, apiculae sorores,
me vobismet mel paraturam!>>.*

Dum flet, aurei mellis stillicula lapsa est in aditum floris.

*<<Bonum! -exclamavit genista- nihil aliud ac ambrosia
deorum ! Dic mihi, apicula ! Quid est hic cibus divinus ?>>.*

<<Est mel quod nuper edisti, dulcius quam fructus, aureum quam sol. Si me remittas, o domine flos, tibi promitto me donaturum te hoc>>.

<<Bene, consentio, mea parvula amica...bonum, divinum, deum dignum hoc est...>>.

Dum flos edebat magis magisque, petali albi sunt melle inliti.

Apicula autem domum revertit.

<<Audite, sorores! Est natus in prato magnificus flos!

Est aulens quam mel, aureus ut sol!>>.

Licia Mattern

